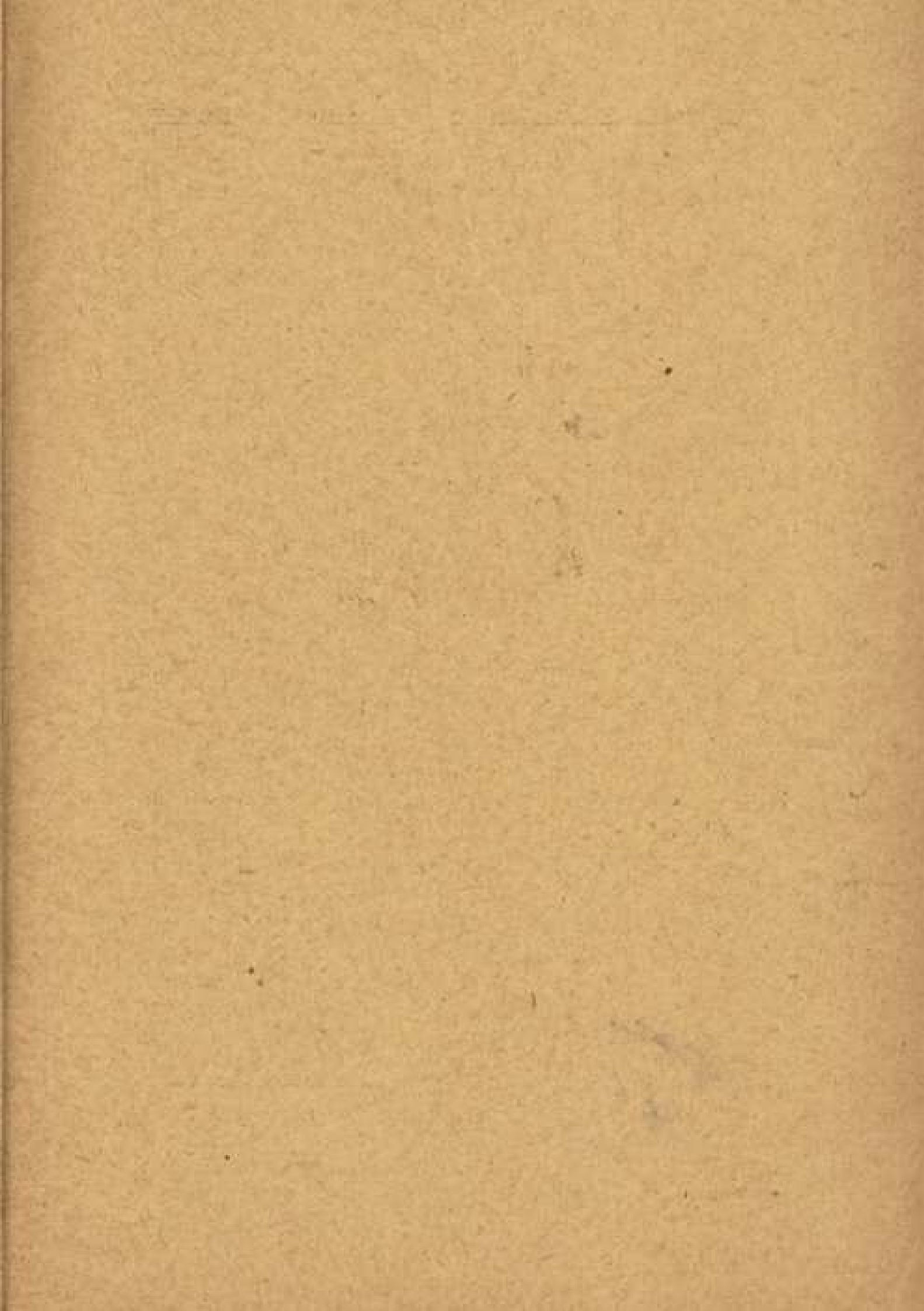

ZWIĄZEK HODOWCÓW ZWIERZĄT FUTERKOWYCH
W POLSCE

**HODOWLA
DZIKICH ZWIERZĄT
FUTERKOWYCH
I JEJ ORGANIZACJA**

WARSZAWA, KOPERNIKA 30
1931

1352
BIBLIOTEKA
1352
ZWIĄZEK HODOWCÓW ZWIERZĄT FUTERKOWYCH W POLSCE

HODOWLA DZIKICH ZWIERZĄT FUTERKOWYCH I JEJ ORGANIZACJA

WARSZAWA, KOPERNIKA 30.

1931

Polski Związek Łowców
BIBLIOTEKA

Nr. ~~2535~~ 1352.

.VCO 1

HODOWLA DZIKICH ZWIERZĄT FUTERKOWYCH I JEJ ORGANIZACJA

Hodowla dzikich zwierząt futerkowych jest nową u nas gałęzią produkcji zwierzęcej, która przy należytem zorganizowaniu i znajomości rzeczy może być nader zyskową. Przedmiotem tej hodowli są rozmaite gatunki dzikich zwierząt, które zadomowiono w celu eksploatacji ich na futerka. Do rzędu tych zwierząt należą lisy srebrzyste, niebieskie, białe, krzyżowe i inne, bobry, nutrie, norki, skunksy, piżmowce i t. p.

Omawiana gałąź hodowlana ma swój początek w Ameryce Północnej, gdzie w drugiej połowie ubiegłego stulecia rozpoczęto próby hodowli lisów srebrzystych w zamknięciu. Próby te początkowo były nieudane, w następstwie jednak dały pomyślne wyniki i zachęciły liczne rzesze przedsiębiorczych hodowców do zajęcia się zadomowieniem innych zwierząt o cennem futerku. Obecnie istnieje tam cały zorganizowany przemysł w tym zakresie, który daje utrzymanie dziesiątkom tysięcy hodowców.

Po wojnie światowej zorganizowano hodowlę dzikich zwierząt futerkowych i w Europie Zachodniej, gdzie gałąź ta rozwija się pomyślnie i zatacza coraz szersze kręgi.

W ostatnich latach rozpoczęto hodowlę dzikich zwierząt futerkowych w Polsce. Początkowo powstawały hodowle dzikich zwierząt futerkowych w naszym kraju samorzutnie, sprowadzając materiał hodowlany z zagranicy. Brak kontaktu między poszczególnymi hodowcami powodował liczne omyłki tak częste przy organizowaniu tych nowych przedsięwzięć. Wreszcie szereg wybitniejszych hodowców naszych, wzorując się na doświadczeniach hodowców zagranicznych, zdecydowało powołać do życia specjalne zrzeszenie, którego celem byłoby uporządkowanie stosunków w tej dziedzinie i zorganizowanie należyte tej nowej hodowli. W ten sposób powstał „Związek Hodowców Zwierząt Futerkowych w Polsce” z siedzibą w Warszawie, przy ul. Kopernika 30.

Związek ten, grupujący w swem gronie wszystkie przodujące w kraju hodowle zwierząt futerkowych, ma na celu uświadamianie szerokich warstw społeczeństwa, co do wartości hodowlanej poszczególnych gatunków zwierząt futerkowych, sposobów ich hodowli i dba o utrzymanie na wysokim poziomie produkcji futerkowej w Polsce. Związek ten nie jest odosobniony, lecz należy do Unji europejskich związków hodowców zwierząt futerkowych z siedzibą w Szwajcarii (w Zurychu) i prowadzi księgi hodowlane zwierząt, należących do członków związku w myśl przepisów Unji, która dba o to, aby materiał hodowlany, będący w posiadaniu hodowców należących do związków, związanych w Unji był czystej krwi i wysokiej wartości hodowlanej. Jest to tembardziej konieczne, ponieważ we wszystkich krajach europejskich, nie wyłączając Polski, grasuje mnóstwo

pośredników w sprzedaży materiału rozplodowego, którzy oferują osobom nieświadomym materiał niewiadomego pochodzenia, pochodzący nieraz od różnych celowych lub przypadkowych krzyżówek, co w wyniku powoduje straty nabywcy tego rodzaju reproduktorów. Ujęcie przeto w ramy organizacji ho-

Badanie zwierząt futerkowych w termach członków Związku przez Komisję Licencyjną.

dowli zwierząt futerkowych, jest sprawą niezwyklej wagi i dlatego powstanie w Polsce Związku Hodowców Zwierząt Futerkowych przyczyni się bezwątpienia do ukrócenia niezdrowych stosunków w dziedzi-

nie handlu materiałem rozplodowym. Zrozumieli to dobrze hodowcy zagraniczni, gdzie istnieją podobne związki, oparte o Unję, jak to: w Niemczech, Francji, Szwajcarji, Włoszech, Holandji, Szwecji, Estonji, Łotwie, Finlandji, Austrii, Czecho-Słowacji, Belgji. Jedynie nie należą do Unji hodowle w Norwegji wskutek tego, iż hodowla dzikich zwierząt nie była tam odrazu należycie zorganizowana i obecnie materiał hodowlany, zwłaszcza lisy srebrzyste, są tam bar-

*Widok zagród z lisami srebrzystymi Państwowej
Fermi w Zbicznie.*

dzo różnorodne, chowane przez drobnych farmerów według swego widzimisie. W ostatnich czasach chcą tam wprowadzić pewne obostrzenia w hodowli, ale trzeba na to szeregu lat, aby wyprowadzić tam hodowlę na należyte tory. To też przykład Norwegji wpłynął na to, iż hodowcy w innych krajach odrazu wprowadzili rygory i obostrzenia w stosunku do produkowanego materiału, który musi podlegać

licencji, dokonywanej przez komisje specjalistów, które kontrolują księgi hodowlane i śledzą za czystością hodowli, a materiał nieodpowiadający wymaganiom hodowli i rynku futrzarskiego wykluczają, przeznaczając na zabicie, lecz nie do celów hodowlanych. *Wszystkie te czynności przeprowadza i nasz Związek.* Licencja materiału rozplodowego jest czynnikiem niezbędnym w hodowli, co zresztą rozumieją dobrze hodowcy innych zwierząt, jak to bydła, koni,

Hodowca J. Buchen pokazuje zwiedzającym piżmowce ze swej hodowli w Warszawie.

trzody chlewnej, owiec, a ostatnio nawet i drobiu, gdzie również obowiązują przepisy licencyjne dla hodowli, pragnących ubiegać się o tytuł zarodowych. To też, kto oferuje materiał hodowlany nielicencjonowany, nie posiadający papierów Związku polskiego lub związków zagranicznych, należących do Unji, liczy tylko na nieuświadomionego odbiorcę. Ponieważ ostatecznym celem hodowli zwierząt futerkowych jest

produkcja futer — hodowca niezorganizowany ma wyjście jasne — niech produkuje futra, a nie wprowadza na rynek hodowlany materiał rozplodowego niewiadomego pochodzenia. Ten objaw niezdrowy musi zniknąć. *Dążmy zatem do organizacji i pamię-*

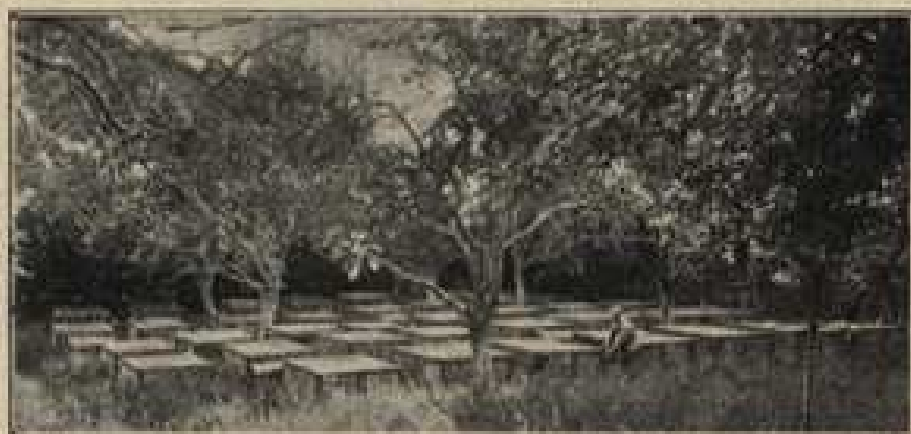

Właściciel fermy Serwecz, inż. B. Brudzyński z 3-miesięczną liszką srebrzystą, wychowaną przez kotkę.

tajmy, iż materiał hodowlany powinien podlegać publicznej kontroli. Hodowla nie jest alchemją, lecz opiera się na niezłomnych prawach dziedziczności!

OPIS WAŻNIEJSZYCH GATUNKÓW ZWIERZĄT FUTERKOWYCH I ICH HODOWLA

Zwierzęta futerkowe można podzielić na dwie grupy ze względu na to, czem je żywić wypada. Do pierwszej grupy należy zaliczyć zwierzęta mięsożerne, do drugiej — roślinożerne.

*Widok zagród z norkami F. Soboczyńskiego
w Zbicznie.*

Do grupy *mięsożernych* zwierząt futerkowych zalicza się: lisy wszystkich odmian, wydry, kuny, norki, tchórze, skunksy, sobole, łasice, szopy, oposy i inne.

Do grupy *roślinożernych* zwierząt futerkowych zalicza się: bobry, nutrje, piżmowce, szynszyle, świstaki, wiewiórki i t. d.

LISY SREBRZyste, NIEBIESKIE I INNE.

Do najcenniejszych gatunków lisów należą lisy *srebrzyste*, pozatem posiadają cenne futerka lisy *niebieskie i białe* oraz lisy *krzyżowe*.

Największe rozpowszechnienie ma hodowla lisów *srebrzystych*.

Zwierzęta te mają futerka czarne z większą lub mniejszą ilością *srebrzystości*. Futerko bardzo puszyste o gęstym ciemnym podszyciu, koniec kity biały. Bury kolor na futerku jest wadliwy; z burem odcieniem jest w sprzedaży dużo lisów *srebrzystych*, lecz są to sztuki bezwartościowe. Istnieją w sprzedaży lisy *srebrzyste* typu Standard i Alaska. Lisy Standard są bardziej poszukiwane, łaskawsze i posiadające najlepsze linje hodowlane. Ponieważ wśród lisów *srebrzystych* istnieją bardzo poważne różnice, co do wartości futerka, należy być bardzo ostrożnym przy kupnie materiału i żądać papierów licencyjnych Związku Hodowców Zwierząt Futerkowych w Polsce.

Liszka *srebrzysta* daje jeden wykot do roku w ilości od 3 do 6 sztuk młodych, które już w roku następnym są zdolne do rozplodu.

Lisy niebieskie są odmianą lisów polarnych, trudniejsze do chowu od lisów *srebrzystych*. Są one właściwie różnorodnego umaszczenia o odcieniach *biuropopielatych* do *jasno-popielatych* włącznie. W Europie chowają je rzadko. Skóra mniej cenna, niż lisów *srebrzystych*.

Liszka *niebieska* daje jeden wykot do roku w ilości od 4 do 8 i więcej młodych.

Lisy białe są odmianą lisa *niebieskiego*; trudne do chowu, wymagają surowego klimatu.

Lisy krzyżowe — amerykańskiego pochodzenia. Posiadają futerka szaro-srebrzysto-złotawe z czarnym rysunkiem na grzbiecie i łopatkach w kształcie krzyża. Hodowla lisów krzyżowych w zasadzie nie różni się od hodowli lisów srebrzystych. Futerka dość cenne, lecz ustępują w cenie futerkom lisów srebrzystych.

Warunki naszego kraju nadają się w zupełności do hodowli lisów srebrzystych. Dotychczasowe pró-

Zagrody z lisami srebrzystymi na fermie w Korczewie.

by wykazały, iż potomstwo otrzymane w Polsce posiada gęste, zwarte, puszyste futerka, które dojrzewają należycie w okresie listopada. Futerko dwuletniego lisa srebrzystego jest jeszcze piękniejsze i pełniejsze w okolicy karku i łopatek.

Żywienie lisów srebrzystych jest u nas tańsze, niż zagranicą, to też w przyszłości będziemy produkować futra taniej, niż zagraniczni hodowcy.

Lisy srebrzyste chowa się w osiatkowanych zagrodach, a do wykotu i noclegu urządza się w zagrodach budki drewniane.

Najlepiej chować lisy parami, przyczem samiec i samica mają oddzielne zagrody, a w okresie ciecarki łączy się zwierzęta i te przebywają razem, biegając po obu połączonych ze sobą tunelem zagrodach. Młot-

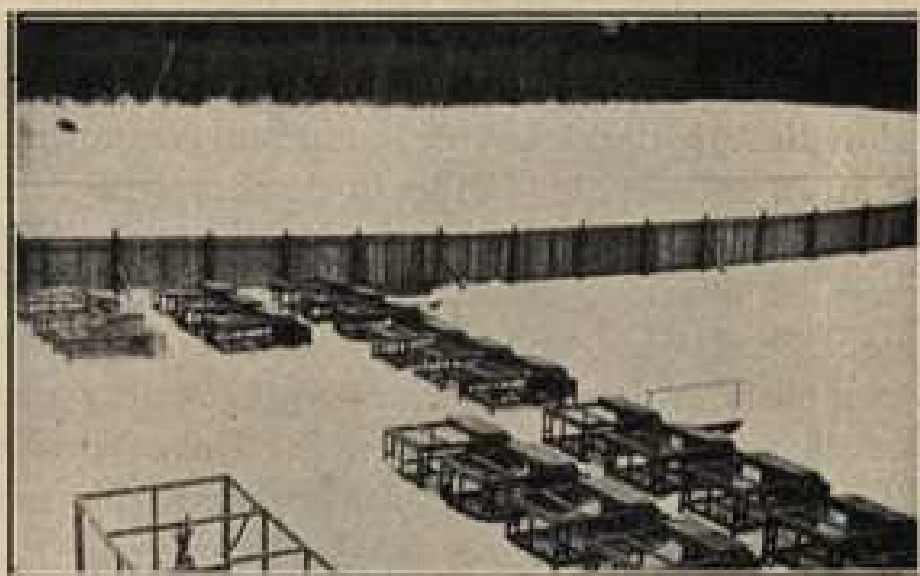

Zagrody z lisami w maj. Kaczorowy.

de rosną szybko i dobrze się chowają. Lisy karmi się paszą mieszaną, składającą się z mięsa, jarzyn; zbożowych, mleka, jaj, drobnych ptaków, ryb, chleba i t. p. Karmę się urozmaica i daje według określonych przepisów na wagę. Wyżywienie lisa w stosunku do wartości jego skórki jest bardzo tanie (150 zł., gdy skórka kosztuje od 500 zł. do 4000 zł., w zależności od jej walorów).

NORKI.

Norki są to małe zwierzątka, podobne z budowy i maści futerka do wydry, lecz znacznie mniejsze od tejże. Zowią je przeto niekiedy wyderkami. Spotykają się już dziś u nas w dzikim stanie bardzo rzadko (na Polesiu). W hodowlach trzymają tylko norki amerykańskie, podobne zresztą do naszych. Bywają różnie umaszczone — jaśniejsze i ciemniejsze. Najbardziej cenione futerka — są ciemniejsze.

Częściowy widok zagród z norkami i szopami na Fermie Serwecz.

Norki dają przychówek raz do roku na wiosnę w ilości od 3 do 6 sztuk młodych.

Hodowla norek jest bardzo rozpowszechniona za granicą wskutek łatwości jej zorganizowania.

Pożywienie jak dla lisów, składa się z mięsa oraz gotowanych jarzyn, kasz, jaj, ryb i t. d.

Urządzenie hodowli łatwiejsze, niż dla lisów srebrzystych. Norki trzyma się w niedużych osiatkowa-

nich, przenośnych zagrodach z przylegającym domkiem wykotowym. Wskutek tego hodowlę norek można urządzić obok domu, w ogródku i t. p.

Futerka norek są naogół poszukiwane. Futro damskie, uszyte ze skórek norek jest bardzo cenne i trwałe. Utrzymanie norki kosztuje około 60 zł. rocznie. Cena futerka waha się obecnie od 110 do 150 zł., w zależności od jego wartości, maści i t. p.

KUNY, TCHÓRZE I WYDRY.

Kuny, tchórze i wydry są bardzo trudne do hodowli i dlatego początkujący hodowca nie powinien tracić siły i czasu na tego rodzaju eksperymenty. Przy innych hodowlach można również zająć się hodowlą wymienionych zwierząt. Trzeba przyznać, że zwłaszcza hodowla kun i wyder może w przyszłości być zyskową, o ile uda się rozstrzygnąć sprawę rozrodu tych zwierząt w stanie niewoli. Dotychczasowe wyniki pod tym względem są jeszcze mało pocieszające.

SZOPY.

Szopy są to bardzo miłe zwierzątka w rodzaju małych niedźwiadków. Istnieje kilka odmian szopów — bure, czarne, a nawet rzadko napotymane — białe.

Szopy dają raz do roku na wiosnę przychówek w ilości 3 — 4 sztuk. Chowa się szopy pojedynczo w osiatkowanych małych zagrodach z przylegającym domkiem. W czasie cieczeni łączy się pary, które prze-

bywają nadal razem. Zimową porą w czasie mrozów szopy zapadają w śpiączkę.

Żywi się szopy paszą mieszaną mięsno-roślinną. Szopy należą do zwierzątek powszechnie lubianych ze względu na swe śmieszne ruchy, łatwość oswojenia,

Wieża obserwacyjna na fermie w Korczewie.

zwyczaj płukania w wodzie różnych przedmiotów i pożywienia. (Stąd nazwa „płókanie”). Futerko szopów jest znane w handlu, niezbyt drogie, noszone na kołnierze oraz jako podszycie na futra do drogi i t. p.

SKUNKSY.

Skunksy, zwane również śmierdzielami, pochodzą z Ameryki. Są to nieduże czarne zwierzątka z białymi odznakami. Istnieje ich kilka gatunków. Rozmnażają się w niewoli i chowają się dobrze w zagrodach tego rodzaju, jak dla norek. Posiadają gruczoły w okolicach odbytu, z których w złości wytryskują

Skunksy przy jedzeniu w jednej z zagród na fermie w Serweczu.

płyn, posiadający niesłychanie przykry odór. Droga operacyjną u młodych gruczoły te usuwają.

Wykół odbywa się przeważnie raz do roku: od 4-ch do 6-ciu sztuk młodych. Bardzo niewybredne w stosunku do karmy. Żywią się karmą mieszaną mięsno-roślinną. Futерko skunksów jest ogólnie znane i powszechnie noszone.

Hodowlę skunksów można urządzić w każdym ogródku, karmiąc odpadkami od stołu.

OPOSY.

Oposy zwane również dydelfami należą do rodzaju workowatych szczurów, amerykańskiego pochodzenia. Są to naogół gnuśne, ospałe zwierzątka. Samica posiada dobrze rozwinięty worek, w którym przebywają jej dzieci po przyjściu na świat, aż do wyrośnięcia.

Oposy hoduje się w małych osiatkowanych zagrodach, w których urządza się na słupach wysoko domek do spania.

Klatki z pizmowcami w maj. Kaczorowy.

Oposy żywi się paszą roślinno-mięsną. Skórki oposów są naogół dużo noszone, stosunkowo dość tanie. Spotykane w handlu skórki oposów są często farbowane.

NUTRJE.

Nutrje są to południowo- amerykańskie bobry błotne, zwane również bobrami czylijskimi. Zwie-

rzęta te są łatwe do chowu i można je chować w zagrodach w bliskości domu. Należy jednak urządzić im baseny z wodą, która jest dla nich niezbędną. Hodowla nutryj ma poważną przyszłość ze względu na łatwość żywienia (nutrje są roślinożerne), które niczem się w zasadzie nie różni od żywienia królików.

Nutrje łatwo się oswajają. Chowa się je parami. W ciągu roku samica daje dwa wykoty po kilka sztuk w każdym.

Jeden z okazów nutryj w Milejowie.

Futerka nutryj są bardzo ładne — brązowo-niebieskawe o zwartym podszyciu, które w tych skórkach jest najbardziej cenione. W handlu skórki te zwa się nutrjami.

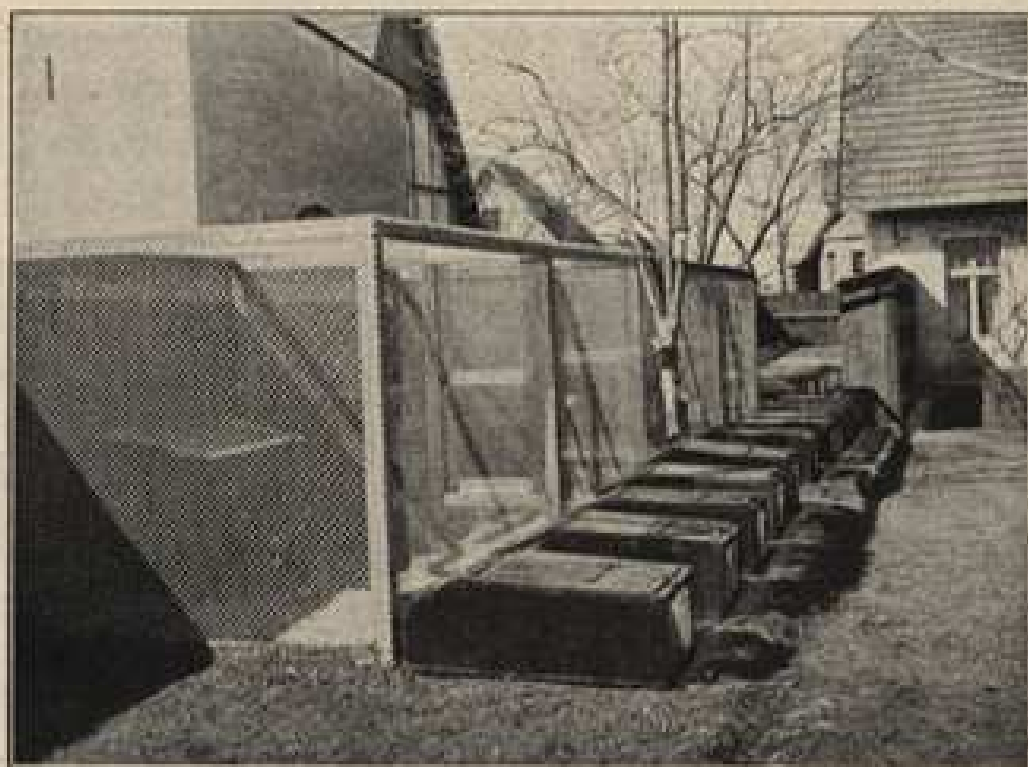
PIŻMOWCE.

Piżmowce, czyli szczury piżmowe, są to małe zwierzątka o wyglądzie dużego szczura wodnego.

Umaszczenie futerka brunatno-buro-szare, spotykają się również czarne.

Piżmowce chowa się w mocnych klatkach z ocynkowanej blachy i siatki. W klatce musi być basen z wodą, która jest ich żywiołem.

Piżmowce otrzymują paszę roślinną, jak króliki. Chowa się je parami. Do roku dają do 3 wykotów po kilka sztuk w każdym wykocie.

*Z hodowli piżmowców St. Ostrowskiego w Bydgoszczy.
(firma Br. Paruszewski).*

Futerko mocne ogólnie noszone.

Futerka czarne droższe. Ze względu na taniość pożywienia, hodowla należycie i oszczędnie zorganizowana, może być zyskowną, nie bacząc na taniość futerek tych zwierząt.

LISTA CZŁONKÓW ZWIĄZKU HODOWCÓW
ZWIERZĄT FUTERKOWYCH W POLSCE
(w r. 1931).

- Maurycy Trybulski — Warsz., Mochnackiego 17.
Feliks Soboczyński — Nadleśnictwo Zbiczno,
pow. Brodnica.
Bolesław Brudzyński — Serwecz, p. Kościeniewi-
cze, pow. Wilejski.
Krystyn hr. Ostrowski — Korczew n/B., pow.
Sokołowski.
Juljan Buchen — Warszawa, ul. Jedwabnicza 2.
Michał Matuszewski — Warszawa, ul. Hoża 21.
Państwowa Ferma Lisów Srebrzystych — Nad-
leśnictwo Zbiczno.
Z. Popkowski — maj. Kaczorowy, p. Raciąż koło
Sierpeca.
Stefan Ostrowski — Bydgoszcz, Zbożowy Ry-
nek 9.
Bohdan Zieleniewski — maj. Dzierzbice, p. Kłó-
dawa.
Antoni hr. Rostworowski — Dobra Milejów, woj.
Lubelskie.
Robert Pietraszko — Dobra Milejów, woj. Lubel.
Augustyn Downarowicz — Ferma Służew pod
Warszawą.
Ludwik Michnowski — Ferma Głębokie, p. Ka-
mionka koło Grodna.
Władysław Hubicki — Bydgoszcz — Bielawki,
ul. Poniatowskiego 11.
Halina Mlicka — Komorzyce, p. Inowrocław.

Wincenty Koziell-Poklewski — Serwecz, p.
Kościeniewicze.

Albin Zacharski — Warszawa, ul. Sienna 88.

Jerzy Karpiński — Podkowa Leśna Zachodnia
pod Warszawą.

FERMY ZWIERZĄT FUTERKOWYCH, NALEŻĄCE DO ZWIĄZKU.

Państwowa Ferma Lisów Srebrzystych w Nadleś-
nictwie Zbiczno, pow. Brodnica. Stacja i poczta
Zbiczno.

Ferma Serwecz, p. Kościeniewicze, woj. Wileń-
skie, stacja kol. Krzywicze. Hodowla: lisów sre-
brzystych, norek, szopów, skunksów, tchórzy.

*Hodowla Zwierząt Futerkowych Dóbr Korczew-
skich* w Korczewie n/B., pow. Sokołowski, st. kol. Nie-
mojki. Biuro w Warszawie, Miodowa 10, tel. 627-73.
Hodowla lisów srebrzystych, norek i królików.

Ferma Kaczorowy, p. Raciąż koło Sierpca. Ho-
dowla: lisów szrebrzystych, nutryj, piżmowców i kró-
lików.

Ferma Milejów, p. i st. loco woj. Lubelskie. Ho-
dowla: nutryj i piżmowców.

Hodowla nerek Feliksa Soboczyńskiego w Zbicznie, pow. Brodnica.

Hodowla piżmowców i królików Juliana Buchena w Warszawie, ul. Jedwabnicza 2 przy Chełmskiej.

Hodowla piżmowców i nerek St. Ostrowskiego (dawniej Br. Paruszewski) w Bydgoszczy, Zbożowy Rynek 9.

Hodowla piżmowców i nerek Inż. Władysława Hubickiego w Bydgoszczy, ul. Poniatowskiego 11.

Ferma Głębokie, p. Kamionka koło Grodna. Hodowla wyder, tchórzy, piżmowców, nutryj.

Hodowla nerek, szopów, tchórzy, piżmowców Jerzego Karpińskiego w Podkowie Leśnej Zachodniej pod Warszawą.

Kupujcie zwierzęta futerkowe w kraju!

Popierajcie polskie hodowle!

Zwiedzajcie polskie hodowle!

Wyrób klatek dla piżmowców własnej konstrukcji
wypróbowanej w hodowli

J. BUCHEN — Warszawa, Jedwabnicza 2.

Kto chce zapoznać się gruntownie z hodowlą zwierząt futerkowych powinien nabyć książkę opracowaną przez

MAURYCEGO TRYBULSKIEGO

pod nazwą:

DZIKIE ZWIERZĘTA FUTERKOWE

Jest to podręcznik hodowli lisów srebrzystych i innych, bobrów, nutryj, norek, skunksów, wyder, kun, tchórzy, piżmowców, świstaków, wiewiórek, szopów, oposów, gronostaj i innych. Książka bogato ilustrowana z planami urządzeń hodowli poszczególnych gatunków, opisem żywienia, rozmnażania i t. p. W książce tej jest również spis literatury zagranicznej o hodowli zwierząt futerkowych. Wymienioną książkę można nabyć w **ZWIĄZKU HODOWCÓW ZWIERZĄT FUTERKOWYCH**

lub w Redakcji czasopisma

„DROB POLSKI” — Warszawa, Kopernika 30.

Cena książki wraz z przesyłką poleconą — 12 złotych, na papierze kredowym — 16 złotych. Za zaliczeniem książka wypada o 85 groszy drożej.

Każdy hodowca zwierząt futerkowych powinien prenumerować dwutygodnik

DROB POLSKI

czasopismo ilustrowane, które prowadzi specjalny dział pod tytułem

„HODOWLA ZWIERZĄT FUTERKOWYCH”.

Dział ten jest organem Związku Hodowców Zwierząt Futerkowych w Polsce.

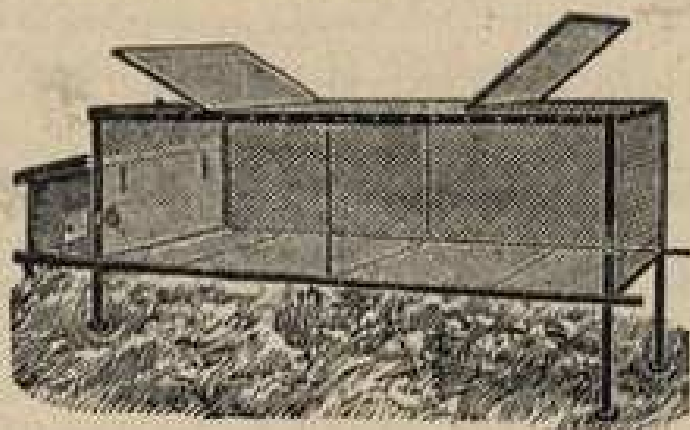
Prenumerata „Drobia Polskiego” wynosi 4 zł. kwartalnie. Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ul. Kopernika 30, tel. 201-38, konto P. K. O. 6.054.

Zadajcie okazowych numerów tego poczytnego czasopisma!!!

Lekarz weterynarii obeznany z hodowlą i chorobami zwierząt futerkowych po powrocie z zagranicy przyjmuje zgłoszenia hodowców w sprawie fachowej opieki lekarskiej nad fermami, udziela porad oraz wykonywa wszelkie prace w zakres ten wchodzące (dajagnozy, badanie kału na pasorzyty, odrobaczania i t. p.).

Zgłoszenia piśmienne pod adresem:

ARTUR RAJCHER, lekarz weterynarii, Stoczek Łukowski.

**KOMPLETNE URZĄDZENIA FERM
HODOWLANYCH**

KLATKI HODOWLANE i WYSTAWOWE DLA
WSZELKICH ZWIERZĄT FUTERKOWYCH

D O S T A R C Z A :

BRONISŁAW PARUSZEWSKI Nast.

**MECHANICZNA FABRYKA
SIATEK DRUCIANYCH**

Wł. JANINA PARUSZEWSKA

BYDGOSZCZ, RYNEK ZBOŻOWY № 9

TELEFON 12-70.

Adres telegr.: EKSIMPORT.

Polskiego Związku Łowieckiego

Nr 2535 1352

Jan. 2. 4

15 WRZ 1931